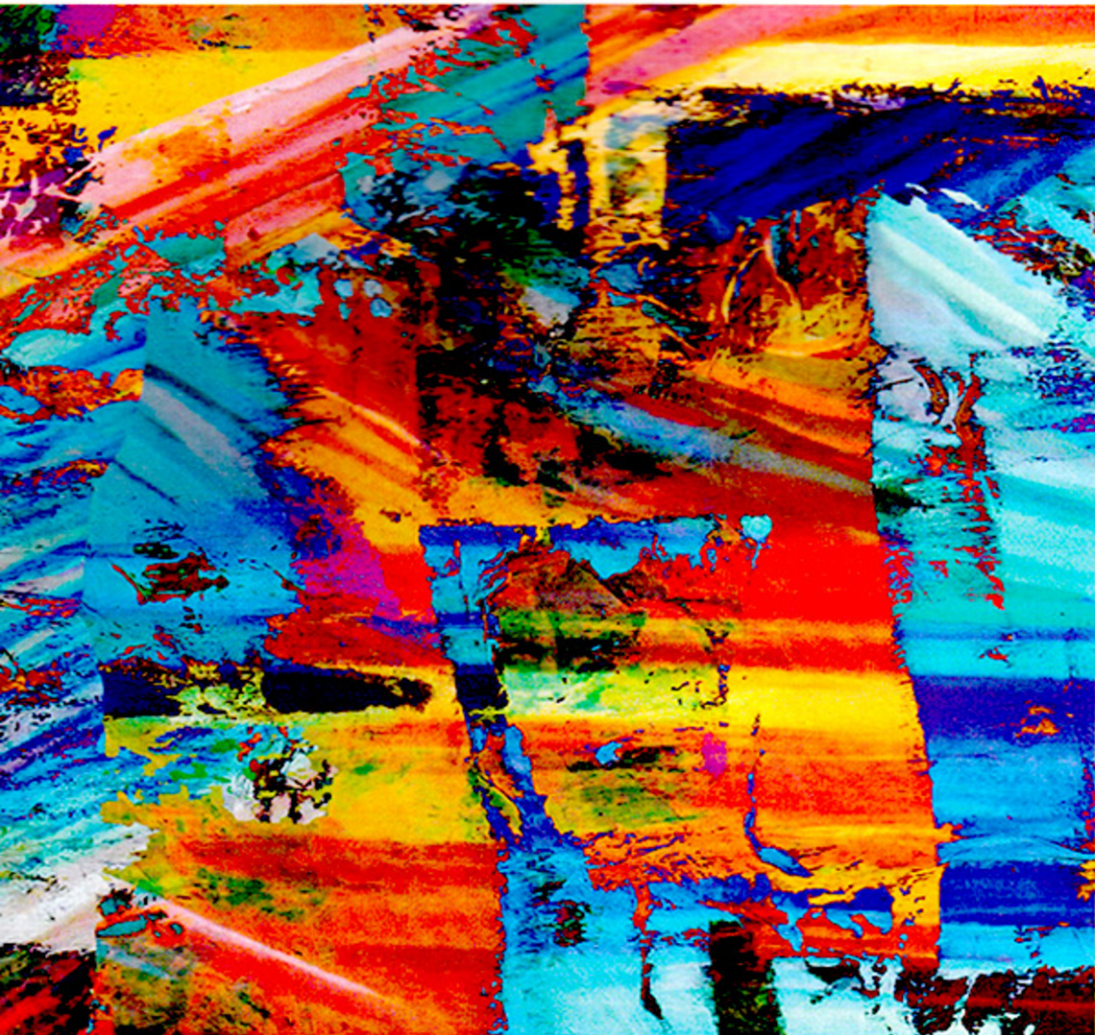

နတ်သမီး

အတိတ်ခါးခါးတစ်ခက်

အခန်း (၁)

“ဟင် ဟိုကားကြီးက ဘယ်က ကားကြီးလဲ”

မျက်နှာချင်းဆိုင်မြင်လိုက်တာကြောင့် မောင်းဝင်လာသော ကွန်တိန်နာကားကြီးတစ်စီးကို မြင်လိုက်တာကြောင့် ဒေါသက်မာ အံ့သြစွာမေးသည်။ ။ လောရီကားကြီးပေါ်က ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေကို အောက်ချဖို့ ပြင်ဆင်နေသည့် သားကြီး နေ့မြတ်ကောင်းကလည်း ကွန်တိန်နာကားကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း

“မသိဘူး မေမေ”

သားအမိနှစ်ယောက် အံ့သြမျက်ဝန်းတွေနှင့် ကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ ကွန်တိန်နာကားကြီးက ထိုးရပ်သွားသည်။ ။ ပြီးတော့ ဆယ်ထပ်ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းကြီး၏ မြေညီထပ်ကို ဘက်ဆုတ်လာ၏။

သူတို့ ပစ္စည်းတင် လော်ရီကားကြီးအနားမှာ ယှဉ်ပြီး ထိုးရပ်လာသော ကွန်တိန်နာကားကြီးပေါ်မှ လူနှစ်ဦး ခုန်ဆင်းလာသည်။ ။ ထို့နောက် ကွန်တိန်နာကားကြီး နောက်ဖုံးနှင့် ဘေးအကာတစ်ဖက်တို့ ဂျှိုင်းခနဲ ပွင့်သွားသည်။ ။

“ဟင် ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေပဲ၊ မေမေတို့ ကားတော့ မဟုတ်ပါဘူး နော်”

ဒေါသက်မာ

ဇေဝေဇဝါဆိုရင်း

မေးတာကို

နေ့မြတ်ကောင်းခေါင်းခါပြမိသည် ။ ကွန်တိန်နာကားကြီးထဲက ပစ္စည်းတွေက အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေဖြစ်သည် ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ အိမ်က ပစ္စည်းတွေ မဟုတ်တာ သေချာသည် ။

“သားတို့ ဖေဖေက ကျန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေအတွက် နောက်တစ်စီး လွှတ်မယ်ပြောထားတယ်”

မေမေ ပြောတာကို သူလည်း သိထားသည် ။ ဒီဆယ်ထပ်ကွန်ဒိုတိုက်ကြီး၏ တတိယအလွှာကို သူတို့ ပြောင်းခဲ့တာဖြစ်သည် ။ အိမ်ရှိပစ္စည်းတွေက လော်ရီကားနှင့် တစ်ခေါက်စာမကရှိတာကြောင့် ဖေဖေက နောက်ထပ်ကားတစ်စီးနှင့် သယ်ဖို့ စီစဉ်ထားသည် ။

ဒါပေမဲ့ ဒီကွန်တိန်နာကားကြီးကတော့ ဖေဖေ လွှတ်လိုက်သည့် ကားမဖြစ်နိုင်။ ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ က ကုန်တင်လော်ရီကားတွေပဲရှိသည် ။

“ဖေဖေ လွှတ်မယ့်ကားက လော်ရီကားပါ မေမေရဲ့ ၊ ဒီကားက သားတို့လိုပဲ အိမ်ပြောင်းတဲ့ တခြားသူကား ဖြစ်မှာ ပါ”

“အေးနော် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကွယ်၊ ကဲ သူတို့ တောင် ပစ္စည်းတွေ သယ်ဖို့ လုပ်နေကြပြီ၊ မေမေတို့ လည်း သယ်ကြတော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

နေ့မြတ်ကောင်း ပစ္စည်းတွေဝိုင်းဝန်းကူသယ်ပေးမည့် ကိုမင်းသန့်တို့ အုပ်စုအနား လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည် ။

တစ်ဖက်ကားကြီးပေါ်က ပစ္စည်းတွေကို သယ်မည့်သူတွေက သယ်မနေကြပြီ။ ကိုယ့်ပစ္စည်းတွေနှင့်မမှားအောင်တော့ ဂရုစိုက်ရမည်။

ဒီကွန်ဒိုဆယ်ထပ်တိုက်ကြီးမှာ ရှိသည့် အခန်းတွေက ပေသုံးဆယ်

အကျယ်နှင့် ပေခုနစ်ဆယ် အရှည်ရှိသော တိုက်ခန်းတွေ ဖြစ်သည်။ တစ်ဝက်ပိုင်းခြားထားသော အခန်းများ မဟုတ်ဘဲ ညာဘက်ဘေးမှာ ဓာတ်လှေကားတစ်စင်းနှင့် လှေကားထစ်တက်လမ်းများ ရှိသည်။

တိုက်ဆိုင်လွန်းစွာ အိမ်ခန်းပြောင်းလာတာခြင်း တူနေတော့လည်း အဆင်ပြေအောင် ဒီလမ်းလေးကို ဝေမျှသုံးရတော့မည်။

“ကဲ ကိုမင်းသန့်ရေ ဟိုဘက်ကားကလည်း ပြောင်းလာတာဖြစ်မယ်၊ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်သာ သယ်ကြတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ က သုံးလွှာ နော်၊ မြေညီထပ်ပြီးရင် ဒုတိယမြောက်အထပ်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုနေ့မြတ်ကောင်း”

“အခန်းမမှားစေနဲ့ ၊ အပေါ်မှာ ညီလေး ရက်မြတ်ကောင်း ရှိနေပါတယ်”

ကိုမင်းသန့်တို့ အဖွဲ့ကို သူ အသေအချာမှာ ရသည်။ ပစ္စည်းတွေ ဝိုင်းဝန်းကူသယ်ပေးကြသူတွေက ဖေဖေရုံးမှ အောက်ခြေဝန်ထမ်းတွေ ဖြစ်သည်။

သူတို့ သားအမိရှေ့က ညီလေး ‘ရက်မြတ်ကောင်း’က ကြိုသွားနှင့် ကာ ဘုရားစင်အတွက် ဆင်းတုတော်တွေ ပင့်ဆောင်သယ်ယူသွားတာမို့ အခန်းထဲကြိုရောက်နေပြီး ဖြစ်၏။

မေမေက အခန်းဆီအရင်ထွက်သွားသည်။ ကိုမင်းသန့်တို့ လူစုဝိုင်း ဝန်းသယ်ကာ ပစ္စည်းတွေ တင်ပို့နေကြချိန်မှာ သူက အောက်မှာ ပဲ ကားနှင့်ပစ္စည်းတွေစောင့်ရင်း နေရစ်ခဲ့၏။

ကွန်တိန်နာကားကြီးအနီးမှာ ပစ္စည်းတွေကို သယ်ယူနေသူတွေကို ညွှန်ကြားနေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို သူ မြင်နေရ၏။ ကွန်ဒိုတို

ကံခန်းကို ပြောင်းလာသူ အိမ်ရှင်လားမသိ။

သူ့ထက် အသက်သုံးလေးနှစ်ကြီးပုံရသော ထိုအမျိုးသမီးက အကြည့်ချင်းအဆုံမှာ ပြီးပြတာမို့ သူလည်း အသိအမှတ်ပြုပြီးပြရင်း နည်းနည်းတော့ စပ်စုလိုက်မိ၏။

“အစ်မတို့ က အိမ်ပြောင်းလာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် လေးလွှာကို ပြောင်းလာတဲ့ အိမ်ရှင်တွေအတွက် ကျွန်မတို့ သယ်ယူပေးနေတာပါ”

“ဟင် အစ်မတို့ က အိမ်ရှင်တွေ မဟုတ်ဘူး ပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မတို့ က အိမ်ပြောင်းရွှေ့ပေးတဲ့ ကုမ္ပဏီကပါ။ အိမ်ရှင်တွေက နောက်က လိုက်လာကြမှာ ပါ”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်တို့ က တတိယအလွှာကို ပြောင်းလာတာပါ။ ပစ္စည်းတွေက နောက်တစ်စီးကျန်သေးလို့ သယ်နေရတာပါ။ အစ်မတို့ အဖွဲ့နဲ့ မှားကုန်မလား မသိဘူး”

“မမှားပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ အလုပ်သမားတွေကို အသေအချာ မှာ ထားပါတယ်၊ အတူတူပဲ အဆင်ပြေအောင် သယ်ပို့ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပဲ အစ်မ၊ ကျွန်တော့်လူတွေကိုလည်း အသေအချာမှာ ထားပါတယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

အိမ်ပြောင်းရွှေ့ကုမ္ပဏီက အစ်မကြီးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကိုမင်းသန့်တို့ အုပ်စုကို သူ အသေအချာ မှာ ကြားစီစဉ်နေလိုက်ပါသည် ။ တစ်ခုတည်းသော အဆင်းအတက် လှေကားလေးမှာ နှစ်ဖက် အလုပ်သမား အဖွဲ့တွေကတော့ ကိုယ်စီအလုပ်တွေ ရှုပ်ထွေးလျက်။

“ညီနဲ့ မေမေ အပေါ်မှာ နေလေ”

“မေမေနဲ့ သားငယ် ပြန်ရဦးမယ် သားကြီးရေ၊ မင်းဖေဖေ လှမ်းဖုန်း ဆက်လို့ ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ မေမေ”

“နောက်တစ်စီးက အဆင်မပြေလို့ ဒီကကားကိုပဲ ပြန်လွှတ်လိုက်ဖို့ ဖုန်းဆက်တယ် သား။ ကားပေါ်က ပစ္စည်းတွေချပြီး မေမေတို့ ပြန်သွား လိုက်မယ်”

“ဒါဆို မေမေနဲ့ ကျွန်တော် ပြန်မယ်လေ၊ ညီလေးက ပစ္စည်းတွေ စောင့်ပြီး နေခဲ့ကွာ”

“ရတယ် ကိုကို၊ ကျွန်တော် စောင့်နေလိုက်မယ်”

အနယ်ငယ်သာ ကျန်တော့သည့် ကားပေါ်က ပစ္စည်းတချို့ကို မြေညီ ထပ်မှာ ပဲ စုပုံချကာ ကိုမင်းသန့်တို့ အဖွဲ့ လော်ရီကားနှင့် ပြန်သွား၏။ မေမေနှင့်နေ့ကောင်းမြတ်က ပရာဒိုကားနှင့် လိုက်သွားကြသည် ။

သုံးလွှာက အခန်းကို သော့ပိတ်ခဲ့တာမို့ ရက်မြတ်ကောင်း ပစ္စည်း တွေ စုပုံထားသည့် မြေညီထပ်လေးမှာ ပဲ ထိုင်စောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့လိုက်သ ည် ။

ဒီနေ့မှ အသစ်ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ဖြစ်သည့် ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းကိုတော့ ရက်မြတ်ကောင်း သဘောကျမိသည် ။

တခြားကွန်ဒိုတိုက်ခန်းတွေထက် ကျယ်ဝန်းကာ ဧည့်ခန်း၊ မီးဖိုခန်း၊ ဘုရားခန်းနှင့် အိပ်ခန်း သုံးခန်း၊ ရေချိုးခန်းနှင့်အိမ်သာပါ တွဲလျက်မို့ အ တော်အဆင်ပြေသည် ။

ဖေဖေ၊ မေမေနှင့် သူတို့ ညီအစ်ကို၊ လေးယောက်တည်းသာရှိသော မိသားစုအတွက် ဒီကွန်ဒို တိုက်ခန်းက အကောင်းဆုံးပဲ ဖြစ်၏။ ဖေဖေ က အရာရာကို စနစ်တကျ စီမံတတ်သူ ဖြစ်သည်။ ။

ဖေဖေ ဦးဝေဟင်က အစိုးရရုံးဌာနတစ်ခုမှာ တာဝန်ကြီး၊ ရာထူးကြီး ရယူထားသည့် အရာရှိကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။ ဂုဏ်သိက္ခာကို တန်ဖိုး ထားကာ ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သည်။ ။

တကယ်ဆိုလျှင် ဖေဖေကော မေမေဘက်ကပါ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ရိုးဂုဏ်ကြီးမားစွာ နေထိုင်လာခဲ့သော အရာရှိမျိုးနွယ်တွေ ဖြစ်၏။ ကိုယ်ပိုင် စီးပွားရေးအဖြစ် ကုမ္ပဏီတွေမှာ ဖေဖေက ရှယ်ယာ ဝင်ထားသည်။ ။

ယခု အစိုးရအိမ်ခန်းကိုပြန်အပ်နှံကာ ဖေဖေက ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းကိုဝယ်သည်။ ။

တက္ကသိုလ်တွင် သင်္ချာဌာနကျူတာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော ကိုကို နေ့မြတ်ကောင်းနှင့် ဖေဖေ ရှယ်ယာတစ်ဝက်ဝင်ထားသော ကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ တာဝန် ထမ်းဆောင်မည့်သူပါသွားလာရ အဆင်ပြေသော ဒီနေရာလေးကို အားလုံးတိုင်ပင်ဝယ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်သည်။ ။

“မောင်လေးတို့ ကားက နောက်တစ်ခါ ပစ္စည်းတွေ သွားသယ်တာ လား။”

တစ်ယောက်တည်း တွေးတွေးငေးငေးထိုင်နေတုန်းမှာ မေးလာသောအသံကြောင့် ရက်မြတ်ကောင်း မော့ကြည့်မိတော့ အစ်မကြီးတစ်ယောက်။

သူတို့လိုပဲ လေးလွှာကို ပြောင်းလာသော မိသားစုဟု မေမေ ပြောပြ

ထားကတည်းက သိထားသည်။ ။

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ။ အစ်မက လေးလွှာကို ပြောင်းလာတဲ့ အိမ်ရှင်ထင်တယ်”

သူ့စကားကြောင့် ကိုကိုထက်ပင် အသက်ကြီးပုံရသော အစ်မကြီးက ပြုံးကြည့်ရင်း

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အစ်မတို့ က အိမ်ပြောင်းရွှေ့ပေးတဲ့ ကုမ္ပဏီက ပါ၊ မောင်လေးက စောစောကတစ်ယောက်နဲ့ ညီအစ်ကိုထင်တယ်”

သူနှင့်မတွေ့ခင် ကိုကို နေ့မြတ်ကောင်းနှင့် ဆုံတွေ့သိကျွမ်းထားပြီ ဟု ရက်မြတ်ကောင်း သိလိုက်ပါသည်။ ။

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ ကိုကိုက နေ့မြတ်ကောင်း၊ ကျွန်တော့်နာမည်က ရက်မြတ်ကောင်းပါ”

“နာမည်ဆင်တူသလို ရုပ်ရည်တွေကလည်း အတူတူပဲနော်၊ ဟော ဟိုမှာ အိမ်ရှင်တွေလာနေလို့ မမကို ခွင့်ပြုဦးနော်”

အိမ်ပြောင်းရွှေ့ဝန်ဆောင်မှု ကုမ္ပဏီက တာဝန်ခံ အစ်မကြီး နှုတ်ဆက်သွားတော့ သူလည်း မောင်းဝင်လာသော ကားလေးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ။

အဖြူရောင် လင်ခရုဆာကားလေးကို မြင်လိုက်တော့ ရက်မြတ်ကောင်း ရင်တွေ ထိတ်ခနဲ ခုန်သွားသည်။ ။ တရင်းတနှီး မှတ်မိနေသော ကားကလေးကိုတော့ မမှတ်မိစရာ အကြောင်းမရှိပါ။

မြေညီထပ်က ဆင်ဝင်အောက်မှာ ထိုးရပ်သွားသော ကားလေးကို ရက်မြတ်ကောင်း ခပ်စူးစူးလေး စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ လည်း လှုပ်ခတ်ခံစားနေရသည်။ ။

ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းလာသော ‘ဇွေဂိမ္ဗာန်မေ’ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ ချိန်မှာ ရက်မြတ် ခန္ဓာကိုယ်က ကျောက်ရုပ်ကြီးလို မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ။

ကတ်ရှိုမီးယား ငှုဝါရောင် လက်ပြတ်အင်္ကျီလေးကို ဘာဂျာစကပ်အ နက်နှင့် အဝါစင်း ခူးဖုံးလေးနှင့် တွဲဝတ်ဆင်ထားသည်။ ။ ပန်နီဟီးအန က်ရောင် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်လေးနှင့် ဂိမ္ဗာန် သူ့ကို မြင်တွေ့ပုံမရပါ။

အိမ်ပြောင်းရွှေ့ကုမ္ပဏီက အစ်မကြီးနှင့်စကားတွေ ပြောနေသည်။ ။ ကျောလယ်ခန့်ထိ ရှည်သော မဟော်ဂနီရောင် ဆံနွယ်အခွေအလိပ်လေး တွေနှင့် ရှင်းသန့်နုဖတ်နေသော မျက်နှာလေးကို မြင်တော့ သူ့ရင်ထဲမှာ တဆစ်ဆစ် နာကျင်လာရသည်။ ။

ပြုံးနေသော မျက်နှာလေးက ဝင်းမွတ်ချောမောလျက် အနက်ရောင် မျက်မှန်တပ်ဆင်ထားတာမို့ လှပစွဲမက်စရာ မျက်ဝန်းတွေကိုတော့ သူမြ င်ခွင့်မရပါ။

ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းလေးတွေပေါ်က အပြုံးလေးတွေကို ငေးကြည့် ရင်း သူ့ရင်မှာ ဆို့နစ်ခံစားရပြန်ပါသည်။ ။

ရက်မြတ်ကောင်း ဆိုသော သူ့နှလုံးသားက မြတ်နိုးစွာ ချစ်ခဲ့ရသူ၊ ချစ်ခဲ့ရသလောက် မုန်းခဲ့ရသူပါ။

သိပ်ချစ်ခဲ့ရသည့် ချစ်သူတွေအဖြစ်က ရပ်စဲပြီးဆုံးခဲ့တာ နှစ်လကျော် ပဲရှိသေးသည်။ ။ ဝန်ခံရလျှင် သူ့နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာတွေက လတ်ဆတ် နာကျင်နေဆဲ။

သူ ငေးကြည့်နေတုန်းမှာ ပဲ ကုမ္ပဏီက အစ်မကြီးက ဘာပြောလိုက် သည် မသိပါ။ ။ ဇွေဂိမ္ဗာန်၏ အကြည့်တွေက သူ့ဆီကို ဝေဝေရောက်လာသ

ည် ။

ပြီးရင်သန်းနေသော နှုတ်ခမ်းလေးမှာ အံ့ဩရိပ်တွေကြောင့် ဝိုင်းစက်သွားတာ အထင်အရှား သူ မြင်သည် ။

မျက်မှန်နက်ကြီးကို ပင့်တင်လျက် ဂိမ္မာန် အကြည့်တွေ သူ့ဆီကို တည့်မတ်စွာ ဦးတည်လာသည် ။

ရင်မဆိုင်ချင်သော မျက်နှာကို သူ အကြည့်လွှဲပစ်ချင်ပေမဲ့ တမင် ခပ်စူးစူး စိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်သည် ။ သေချာသည် က သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ နာကြည်းမုန်းတီးရိပ် ရောင်စဉ်တွေပဲ စူးရှနေမှာ အမှန်။

သစ္စာပျက်ယွင်းကာ အချစ်ကို တန်ဖိုးမထားတတ်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို မျက်ဝန်းချင်း ရင်မဆိုင်ရဲစရာ အကြောင်းမရှိပါ။ နွေဂိမ္မာန်မေ ဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ပေးဆပ်ခဲ့မိသော အချစ်တွေကို သူ နာကျင်သည် ။

တကယ်ဆို သူ့ရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေက ဂိမ္မာန်နှင့် ဘယ်လိုမှ မထိုက်တန်ခဲ့ပါ။

အောင်မြင်စပြုနေသော မော်ဒယ်၊ ကြော်ငြာသရုပ်ဆောင် ကြယ်ပွင့်တစ်ယောက် ဆိုသော မာန်တွေနှင့် ဂိမ္မာန်သူ့ကို ဥပေက္ခာပြုပစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ငါ့အချစ်တွေနဲ့ မင်း မထိုက်တန်ခဲ့ဘူး ဂိမ္မာန်။

ဟော သူ့အကြည့်တွေကို ရင်မဆိုင်ရဲဘဲ မျက်နှာလွှဲရှောင်တိမ်းသွားခဲ့တာ ဂိမ္မာန်ပဲ ဖြစ်၏။

ဒီလိုပဲ ဖြစ်သင့်သည် ။ သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် သစ္စာတရားနှင့်ချစ်ခြင်းကို တန်ဖိုးထားသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရင်

ဆိုင်ဖို့ အမြဲထိတ်လန့်နေရမှာ ပဲလေ။

ဂိမ္မာန်နှင့်ကုမ္ပဏီက အစ်မကြီးတို့ ကားနှင့်
အတူပြန်ထွက်သွားတာမြင်ပေမယ့် သူ တမင် မကြည့်ဘဲ ဥပေက္ခာပြုနေ
လိုက်သည် ။

ကံကြမ္မာက ဘာကြောင့်များ ဂိမ္မာန်နှင့် သူ့ကို အတူနီးစပ်အောင် ဖန်
တီးလိုက်ရပြန်တာလဲ။ ဂိမ္မာန်သာ ဒီကွန်ဒိုတိုက်ခန်းကို ဝယ်မည်ဆိုလျှင်
သူ မဝယ်ဖြစ်အောင် ဖေဖေတို့ ကို တားမြစ်မိမှာ ဖြစ်၏။

အခုတော့ အပေါ်နှင့်အောက် ပြန်ဆုံနေပြန်ပါသည် ။

သူနှင့်ဂိမ္မာန်တို့ ချစ်ကြိုက်နေကြတာ သိထားသော ဖေဖေတို့ ကြော
င့် စိတ်တော့ရှုပ်မိ၏။

ပြတ်စဲသွားတာကို မသိရှာသေးသော ဖေဖေတို့ နှင့် ဂိမ္မာန် ဒီကွန်ဒို
တိုက်ကြီးမှာ တစ်ကြိမ် မဟုတ် တစ်ကြိမ် ဆုံနိုင်မှာ အသေအချာ။

ထိုအခါ အမှန်တရားတစ်ခုကို သူ ဘယ်လိုရှင်းပြရမည်လဲ။

ချစ်သူတွေ သဘောထားမတိုက်ဆိုင်လို့ ကွဲကွာသွားကြတာ ဖြစ်ပျက်
တတ်သည့် သဘောဆိုပေမဲ့ သူနှင့်ဂိမ္မာန်ကို ဖေဖေ မေမေတို့ ကော ကို
ကိုကပါ သဘောတူ ကြည်ဖြူထားခဲ့ကြသည် ။ ဂိမ္မာန် ဘက်က သစ္စာမဲ့
သွားတာကို မသိကြသေးပါ။

ဒါကို ဖွင့်ပြောဖို့ လည်း သူ့နှုတ်တွေ တွန့်ဆုတ်နေခဲ့၏။ အခုတော့ မ
လွဲမသွေ ဖွင့်ပြောရတော့မည်။

ဒီအဆောက်အဦ ဒီအရိပ်အောက်မှာ ဘာကြောင့် သူနှင့်ဂိမ္မာန်ကို အ
တူရှိခွင့် ဖြစ်စေခဲ့တာလဲ။

ကိုယ့်ဘက်က သစ္စာမဲ့ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ဆိုပေမဲ့ ဒီလိုနေ့စဉ်
မြင်တွေ့နေရမှာ ကိုတော့ စိတ်ညစ်မိသည်။ ။

နဂိုကမှ မေ့ဖျောက်ဖို့ ခက်ခဲနေသော နှလုံးသားက ပိုလို့ နာကျင်ခံ
စားဖို့ ဖန်တီးလာသည့် အဖြစ်။

မင်းကိုငါ ခါးခါးသီးသီး မုန်းခွင့်ပေးလိုက်စမ်းပါ ဂိမ္မာန်ရယ်။

★

အခန်း (၂)

သေတ္တာတစ်လုံးကို ဖွင့်လိုက်ချိန်မှာ ပဲ ပြဿနာက စ.တော့သည် ။
တစ်နေ့လုံး အမှန်တရားကို ရက်မြတ် ဖုံးဖိထားခဲ့သည် ။ လေးလွှာကို
ပြောင်းလာကြသူတွေက နွေဂိမ္ဗာန်မေတို့ ဟု ဖေဖေတို့ ကို မပြောခဲ့ပါ။

ညဘက်သေတ္တာဖွင့်တော့မှ ပဲ ဖုံးဖိမရအောင် ပေါ်တော့၏။

“ဒါတွေက ဘာတွေလဲ သားကြီး”

သေတ္တာထဲမှာ ဆုဖလားတွေ။ ဆုကလပ်တွေကို ယူကြည့်ရင်း မေမေ
မေးတော့ ကိုကိုက

“ဟာ အဲဒါတွေက အိမ်ကပစ္စည်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ မေမေ၊ အပေါ်ထ
ပ်နဲ့ မှားပြီထင်တယ်”

မေမေနဲ့ကိုကိုတို့ အချီအချ စကားတွေကြောင့် သူ ခေါင်းကြီးသွား
ရတာတော့ အမှန်။ ဖေဖေကလည်း ဧည့်ခန်းဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေရာ
မှ သေတ္တာထဲ လာကြည့်သည် ။

“ဟာ ဆုတွေ မနည်းပါလားကွ”

ဖေဖေ စိတ်ဝင်စားသလိုပြောရင်း ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေ
သော ဆုကလပ်ရည်ကြီး တစ်ခုကို လှမ်းယူကိုင်ကြည့်နေ၏။ ရက်မြတ်
အသက်မရှူဝံ့ဘဲ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည် ။

ဆုကလပ်တွေမှာ သာ ဂိမ္ဗာန်နာမည်တွေ ရေးထားခဲ့လျှင်တော့ ဒုက္ခ

“တက္ကသိုလ်ပေါင်းစုံ ရေကူးပြိုင်ပွဲမှာ ပထမဆုတဲ့ တော်တော်ဟုတ် ပါလားကွ”

ဖေဖေချီးကျူးရင်း နောက်ထပ် ဆုဖလားတစ်ခုကို ထပ်ယူကြည့်ပြန် သည် ။

“ဟ Miss Revlon ပထမတဲ့ ၊ ဒီတစ်ခုက Mis Kenobo ဒုတိယတဲ့ ၊ ဒါ ဆို မိန်းကလေးပဲကွ၊ ဒီကလေးမလေး ဘယ်ဆိုးလို့ လဲကွ၊ အံမယ် ဒီမှာ က တပ်မတော်နေ့ ဉာဏ်စမ်းပဟေဠိပြိုင်ပွဲ ပထမဆုတဲ့ ၊ ဟား ငါတို့ အ ပေါ်ထပ်မှာ လူတော်တစ်ယောက်ရှိနေပြီဟေ့”

ဖေဖေ နောက်ထပ်ဆုတွေ၊ ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်တွေ ထပ်မကြည့်ခင် သူ့အနားကို လျှောက်လာခဲ့လိုက်သည် ။ ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်တွေဆိုလျှင် နွေဂိမ္ဗာန်မေ ဆိုသော နာမည်ကြီး ပါလာနိုင်သည် ။

“တော်ပါတော့ ဖေဖေရာ တော်ကြာ သူများ ဟာကို စပ်စုနေတယ် ထင်နေပါဦးမယ်။ သူတို့ ဆီ ပြန်မရောက်ခင် ပစ္စည်းတွေ ခြေရာလက် ရာ ပျက်နေပါဦးမယ်”

“အေး ဟုတ်တယ် သားငယ်ရ ဒီကလေးမ ဆုတွေကလည်း တစ်ခုချင်းသာ ကြည့်နေရရင် တော်တော်အချိန်ပေးရမှာ ၊ ကြည့်စမ်း မနည်းဘူး ကွ၊ တော်တော်ထက်မြက်မယ့် မိန်းကလေးပဲ”

ဖေဖေ ပြောတာကိုတော့ သူ မငြင်းနိုင်ပါ။ နွေဂိမ္ဗာန်မေဆိုသော မိန်းကလေးက လှပချောမောသလို ထက်မြက်လွန်းသူလေးပဲ ဖြစ်သည် ။

သူ သိထားသလောက် ဂိမ္ဗာန်၏ ဖခင်က အမေရိကားမှာ နေသည် ။ ဂိမ္ဗာန်နှင့် မိခင်ဖြစ်သူက ရေခြားမြေခြားကို လိုက်မသွားဘဲ မြန်မာပြည်

မှာပဲ နေကြသည်။ ။

အမေရိကားမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း ဂိမ္မာန်တို့ ဖေဖေက လစဉ်တော့ ငွေမှန်မှန်ပို့ပေးသည်။ ။ မြန်မာပြည်မှာ သားအမိနှစ်ယောက်တည်း နေထိုင်ရင်း နွေဂိမ္မာန်က ဘဝကို ရည်ရွယ်ချက် ကြီးမားစွာ ကြိုးစားခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ။

ပညာရေးမှာ အင်္ဂလိပ်စာအဓိကနှင့် ဘွဲ့ရခဲ့သည်။ ။ ထို့နောက်မှာတော့ ဝါသနာပါသော အနုပညာလောကထဲမှာ အောင်မြင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့၏။

သူနှင့်ဆုံတွေ့ကြချိန်မှာ ဂိမ္မာန်သည် မအောင်မြင်သေးသော တက်သစ်စမော်ဒယ်လေး တစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ အခုတော့ နွေဂိမ္မာန်မေသည် အောင်မြင်သောလမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်ရှိနေသော ကြယ်တစ်ပွင့် ဖြစ်နေသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ အောင်မြင်မှုနှင့်အတူ သူ့အပေါ်မှာ လည်း ဂိမ္မာန်သည် သစ္စာမဲ့ခဲ့၏။

ဒါတွေကို ပြန်တွေးမိတိုင်း နာကျင်ခံစားရသော နာကြည်းချက်က ရင်ကိုထိရှုစူးနစ်စေတုန်း ဖြစ်သည်။ ။

“ကဲ မေမေတို့ နဲ့ သေတ္တာမှားလာတယ်ဆိုရင် သွားလဲပြီး မေးမြန်းကြည့်မှ ဖြစ်မယ်”

မေမေအသံကြားမှ ရက်မြတ် အတွေးတွေပျောက်ပျက်ကုန်သည်။ ။ ကိုကိုက သူ့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း

“ညီ သွားကွာ၊ အပေါ်ထပ်ကို သေတ္တာတစ်လုံး မှားလာတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း သွားပြောလိုက်ကွာ”

“ဆုတံဆိပ်တွေပါတဲ့ သေတ္တာ မေမေတို့ ဆီရောက်နေတာကို ပြောပြပြီး ပြန်ပေးလိုက် သားငယ်”

မေမေကပါ ဝင်ပြောလာတာမို့ ရက်မြတ် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားခဲ့ရင်း

“သား ဗိုက်နာလို့ အိမ်သာတက်ချင်နေပြီ၊ ကိုကိုပဲ သွားမေးလိုက်ပါဗျာ”

“ဟာ ညီကတော့ လုပ်ပြီ”

ကိုကိုပြောတာကို မကြားယောင်ပြုရင်း ရက်မြတ် အိမ်သာဘက်ကို ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

“ကဲ သားကြီးပဲ သွားမေးလိုက်ပါကွယ်၊ သားက လူကြီးလို ပြောတတ် ဆိုတတ်တော့ တစ်ခါတည်း မိတ်ဆက်ပြီးသားလည်း ဖြစ်တာပေါ့၊ အငယ်ကောင်ဆိုရင် တုံးတိတိနဲ့ သေတ္တာမှားသလား ဒါနဲ့ ပြီးသွားမှာ ”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ သေတ္တာကိုတော့ ပြီးမှ ပဲ သယ်တော့မယ် လူချည်းပဲ အရင်တက်မေးလိုက်ဦးမယ်”

နေ့မြတ်ကောင်း ပြောရင်း အခန်းတံခါးဖွင့် ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။ အပေါ်ထပ်တစ်လွှာတည်းမို့ ဓာတ်လှေကားကို အသုံးတော့ဘဲ လှေကားထစ်ကပဲ လှမ်းတက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

လေးလွှာရှိ အခန်းရှေ့ကိုရောက်တော့ နေ့မြတ်ကောင်း ကျွန်းတံခါးကြီးကို ခေါက်လိုက်သည်။ ။ အခုမှ ပြောင်းလာစမို့ထင်သည် တံခါးမှာ ဘဲလ်တွေဘာတွေ တပ်ဆင်ထားသေးပါ။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြားလိုက်တော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ရှိနေသော နွေဂိမ္ဗာန်

ခန္ဓာကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ ။

တကယ်ဆို ထိုအချိန်မှာ နွေဂိမ္မာန်လည်း မှားယွင်းလာသော သေတ္တာကြီးကို ဖွင့်ကာ အကြပ်ရိုက်နေတာ ဖြစ်၏။ နွေဂိမ္မာန်ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ရရှိပိုင်ဆိုင်ထားသော ဆုတံဆိပ်တွေ အမှတ်တရတွေကိုတော့ တန်ဖိုးထားသည်။ ။

ထိုအရာတွေအစား သေတ္တာထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတာ အိုးခွက်ပန်းကန် ခွက်ယောက်တွေ ဖြစ်နေသည်။ ။ ထိုကတည်းက သေတ္တာမှားပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ။

တိုက်ဆိုင်လွန်းစွာ သေတ္တာကလည်း တူနေကာ သော့မခတ်ဘဲ နိုင်လွန်ကြိုးနှင့်တုတ်စည်းထားတာလည်း တူနေ၏။

မှားလာမှန်းသိတော့ ရက်မြတ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရမှာ ကို မျက်နှာပူမိသည်။ ။ ရက်မြတ်တို့ မိသားစုနှင့် ဆုံဖို့ ဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်က သိပ်ကြောက်နေမိသော ပြဿနာဖြစ်သည်။ ။

အခုတော့ မဖြစ်မနေ ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

နောက်ထပ်တံခါးခေါက်သံ ထပ်ထွက်လာတာမို့ နွေဂိမ္မာန် ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ အခန်းတံခါးကို မဝံ့မရဲလေး ဖွင့်လိုက်သည်။ ။

အခန်းတံခါးဝမှာ မြင်လိုက်ရသူက ကိုကိုနေ့မြတ်ကောင်း ဖြစ်နေ၏။ ။ ဂိမ္မာန်ကိုမြင်တော့ မျက်ဝန်းတွေ အံ့ဩဝိုင်းစက်သွားခဲ့ကာ

“ဟာ ဂိမ်လေးပါလား”

“ကိုကို”

ဂိမ္မာန်လည်း ကိုကိုနေ့မြတ်လိုပဲ အံ့ဩချင်ဟန်ဆောင်လိုက်ရပါသည်။ ။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ နေ့မြတ်ကောင်း အံ့ဩနေခြင်းက ဂိမ္မာန်ပြောင်းလာတာကို ရက်မြတ်မပြောပြထားသေးလို့ ဟု သိလိုက်ရပါသည်။ ။

တကယ်ဆို မနက်ကပဲ ရက်မြတ်နှင့်ထိပ်တိုက် ဆုံခဲ့ပြီးပါပြီ။ ရက်မြတ် သူမိသားစုကို မပြောပြဘူးထင်၏။

“ဂိမ်လေးတို့ က ဒီအခန်းကို ပြောင်းလာတဲ့ အိမ်ရှင်အသစ်တွေပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို၊ ဂိမ်တို့ သားအမိ ဒီနေ့ပဲ ပြောင်းလာတာ”

ကုမ္ပဏီက အစ်မနဲ့ တော့ တွေ့တယ်၊ အိမ်ရှင်တွေက ဂိမ်လေးတို့ မှန်း ထင်ကိုမထားတာ၊ ညီလည်း မသိဘူးထင်တယ်၊ ဖေဖေတို့ သိရင် အံ့ဩမှာပဲ၊ နေပါဦးကွ ကိုကိုတို့ ဒီမှာ ဝယ်လိုက်တာသိလို့ ဂိမ်လေးက နီးနီးကပ်ကပ်ဖြစ်အောင် ဝယ်လိုက်တာလား”

နေ့မြတ်ကောင်းကတော့ ဘာမှ သိရှာသေးပုံမရဘဲ ဝမ်းသာအားရပြောနေသည်။ ။ ဂိမ္မာန်လည်း အလိုက်သင့် ခေါင်းလေးခါရင်း ဖြေရ၏။

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို၊ ကိုကိုတို့ ဒီမှာ ဝယ်မယ်ဆိုတာ ဂိမ် လုံးဝ မသိထားပါဘူး”

“ကိုကိုတို့ လည်း ဒီနေ့မှ ပြောင်းလာတာကွ၊ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာကွာ၊ နေပါဦး ဂိမ်လေးနဲ့ ညီတို့ နှစ်ယောက်က ကိုယ့်အိမ်ပြောင်းတဲ့ ကိစ္စ အချင်းချင်း မပြောမိကြဘူးလား”

ဂိမ်နှင့်ရက်မြတ်တို့ ပြတ်စဲနေကြပြီဆိုတာကို ကိုကိုနေ့မြတ် မသိတာတော့ သိပ်ကိုသေချာသည်။ ။ ရက်မြတ် ဘာကြောင့် မပြောပြထားတာလဲဟု ဂိမ္မာန် စဉ်းစားမရပါ။

အခုချိန်မှာ တော့ ဂိမ္မာန်ဘက်ကလည်း အလိုက်သင့်လေးပဲ ပြောဆိုတာ အဆင်ပြေမည်။

“ဂိမ်လည်း ရှိုးပွဲတွေနဲ့ အလုပ်တွေများ နေလို့ ရက်မြတ်နဲ့ မတွေ့ဖြစ်ဘူး ကိုကို”

“အင်း ညီကလည်း ကိုကို မေးရင် ဒီလိုပဲပြောတယ်၊ အင်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အံ့ဩစရာကောင်းတယ်ကွာ၊ အပေါ်ထပ် အောက်ထပ် ပြောင်းလာကြတယ်လို့ ညီ သိရင် ဝမ်းသာလုံးဆိုတော့မှာ ပဲ”

ကိုကို နေ့မြတ်ကောင်း စကားကြောင့် ဂိမ္မာန် မချီပြီးလေးပဲ ပြုံးလိုက်ရပါသည် ။ ကံကြမ္မာက မျက်နှာပူအောင် တိုက်ဆိုင်စေလွန်းလိုက်တာ။

ဒီလို အခြေအနေဖြစ်လာမည်ဆိုလျှင် ဂိမ္မာန် ဒီကွန်ဒိုတိုက်ခန်းကို လုံးဝ ဝယ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ပါ။

“အိမ်မှာ သေတ္တာတစ်လုံး မှားလာလို့ ကွ၊ ဆုတံဆိပ်တွေပါတယ်၊ ကိုကိုတို့ သေတ္တာထဲမှာ က ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေပဲ ပါတာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကို၊ ဂိမ်လည်း စောစောကပဲ ဖွင့်ကြည့်ပြီး သိလိုက်တာ”

“အိုကေ ဒါဆို အဆင်ပြေပါပြီ၊ ဂိမ်လေး သေတ္တာ အခုယူမလား၊ ဒါမှ မဟုတ် မနက်မှ ပဲ လဲလည်း ရတယ်”

“မနက်မှ လဲလည်း ရပါတယ် ကိုကို၊ ဟိုလေ ဒီမှာ ပစ္စည်းတွေ နေရာချရင်း ရှုပ်နေလို့ ”

“ရတယ် ရတယ် ပြဿနာမရှိဘူး၊ ဒါနဲ့ ဂိမ်လေးမေမေကော”

“မေမေ ဘုရားရှိခိုးနေတယ် ကိုကို

“ဟုတ်လား ဒါဆိုလည်း နောက်မှ တွေ့ပြီး နှုတ်ဆက်တော့မယ် ဂိမ်လေး၊ ဖေဖေတို့ နဲ့ လိုက်တွေ့လိုက်ပါလား၊ လာပါ ဂိမ်လေး ပစ္စည်းတွေလည်း တစ်ခါတည်း သယ်လို့ ရတာပေါ့”

နေ့မြတ်ကောင်းခေါ်နေတော့ ဂိမ္မာန် ငြင်းရခက်သွားသည် ။ ရှောင်လို့ လည်း မရတော့ အခြေအနေမှာ လာမည့်ပြဿနာ ကြိုတင် ရင်ဆိုင်လိုက်တာ အကောင်းဆုံး။

“အိမ်ထဲဝင်ဦးလေ ကိုကို၊ ကိုကိုရဲ့ သေတ္တာလည်း ပြန်သယ်သွားပေါ့၊ ဂိမ်နဲ့ အိမ်က ကောင်မလေးပါ ဝိုင်းကူသယ်ပေးမှာ ပေါ့”

နေ့မြတ်ခေါင်းညိတ်ရင်း အိမ်ထဲဝင်လာသည် ။ ဧည့်ခန်းကို ကျော်ပြီး နောက်ဘက်ခန်းထဲမှာ ရှိနေသော သေတ္တာဆီ အတူလျှောက်ခဲ့ကြသည် ။

ဘုရားခန်းထဲမှာ ဝတ်ပြုနေသော မေမေ့ကိုတွေ့တော့ နေ့မြတ်က လေသံတိုးတိုးနှင့် မေးလာ၏။

“ဂိမ်လေး မေမေလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုကို”

“ငယ်သေးတာပဲနော်၊ မေမေ့ထက် အများကြီး ငယ်သေးပုံပဲ”

“မေကြီးက ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းဘူး ကိုကို၊ နှလုံးသိပ်မကောင်းဘူး၊ အဆုတ်ရောဂါ အခံလည်း ရှိတယ်၊ အစုံပါပဲ ချူချာတယ်”

“အင်း နောက်မှ ပဲ သတင်းမေးလာခဲ့ပါဦးမယ်”

ကိုကိုနေ့မြတ် သေတ္တာထဲက ပန်းကန်အချို့ကို ဂိမ္မာန်နှင့် အိမ်ဖော်မ

လေး လဲ့လဲ့တို့ ဆွဲခြင်းနှင့် ထည့် ဝိုင်းကူသယ်ပေးကြသည်။ ။

နေ့မြတ်ကောင်းက သေတ္တာကို ထမ်းကာ သယ်သည်။ ။ တံခါးကအ ထွက် ဓာတ်လှေကားနှင့်မို့ အဆင်ပြေပါသည်။ ။

သူတို့ အခန်းထဲကို ဝင်ဖို့ အတွက် ဂိမ္ဗာန် ခြေလှမ်းတွေ တွန့်ဆုတ်နေ ပေမယ့် နေ့မြတ်ကောင်းကတော့ အခန်းထဲလှမ်းဝင်သည် နှင့် ဝမ်းသာ အားရ အော်ပါတော့သည်။ ။

“မေမေရေ လာပါဦး၊ ရက်မြတ် ညီလေ”

“ဟယ် သားကြီး တစ်ယောက်တည်း သေတ္တာကြီး သယ်လာတာ လား”

“သယ်ခဲ့တယ် မေမေ၊ ဒီမှာ ဘယ်သူလဲ ကြည့်ပါဦး မေမေ”

နေ့မြတ် စကားကြောင့် မေမေအကြည့်တွေက အနောက်က လှမ်းဝ င်လာသော ဂိမ္ဗာန်ကို မြင်တွေ့အံ့ဩသွားခဲ့ကာ

“ဟယ် သမီးဂိမ်လေးပါလား၊ ဘယ်ကဘယ်လို ပါလာတာလဲ သားကြီး”

“ပါလာတာ မဟုတ်ဘူး မေမေရေ၊ ဂိမ်လေးတို့ က အပေါ်ထပ်ကိုပြောင်းလာကြတဲ့ အိမ်ရှင်တွေ”

“ဘာရယ်”

“ဟေ ဟုတ်လား”

ဧည့်ခန်းဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ ထိုင်နေသော ဖေဖေလည်း တအံ့တဩ ဖြစ် သွားခဲ့သည်။ ။ ဂိမ္ဗာန်လည်း ဆိုဖာထိုင်ခုံမှာ လဲ့လဲ့နှင့်အတူ ဝင်ထိုင်လိုက် ရ၏။ ။

နေ့မြတ်ကောင်းက အားလုံးကို ဝမ်းသာအားရ ရှင်းပြနေ၏။

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အပေါ်ထပ်အောက်ထပ် ပြောင်းလာဖြစ်ကြ တာကို မေမေသားငယ်နဲ့ ဂိမ်လေးက စကားတောင်မစပ်မိကြဘူး၊ မသိကြဘူးတဲ့ မေမေရဲ့ ”

“စကားမစပ်မိကြဘူး၊ ဟုတ်ပါ့မလားကွယ်”

ဒေါ်သက်မာ လက်မခံနိုင်သလို ရေရွတ်သည် ။ ဒီလိုပဲ ထင်မြင်စရာဖြစ်နေပြီမို့ ဂိမ္ဗာန်လည်း အသာပြိုးနေလိုက်ရ၏။

စိတ်ထဲမှာ တော့ မွန်းကြပ်ပိတ်လှောင်နေခဲ့ကာ ဖြစ်နိုင်လျှင် ချက်ချင်းဒီနေရာက အငွေ့ပျံပြေးထွက်သွားချင်မိသည် ။

အခုချိန်ထိတော့ ရက်မြတ်ကောင်းကို အရိပ်တောင် မမြင်ရသေးပါ။ လူရှေ့သူရှေ့ကျတော့ နှစ်ယောက်ဆုံလျှင် စကားမပြောဘဲ နေလို့ သင့်ပါမည်လား။

ဒီမိသားစုကို ဂိမ္ဗာန်ကိုယ်တိုင် လေးစားအားကျခဲ့ဖူးတာ ဝန်ခံချင်သည့် ။ နွေးထွေးသည့် မိသားစုဘဝလေးကို ဂိမ္ဗာန် ခံစားသိရှိခဲ့ဖူးသည် ။

အန်ကယ်ဦးဝေဟင်ကော ဒေါ်သက်မာပါ ရိုးသားပြီး မာန်မာန ကင်းစင်သည် ။ အကျင့် စာရိတ္တနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို အသက်ထက်တန်ဖိုးထားကြသော ဖြောင့်မတ်လွန်းသည့် မိသားစုတွေ ဖြစ်၏။

ယောက္ခမလောင်းဟု သတ်မှတ်ခဲ့ဖူးသော ဦးဝေဟင်ကို ဂိမ္ဗာန်ကြည်ညိုလေးစားသလို ဒေါ်သက်မာကိုလည်း မိဘရင်းလို ချစ်ခင်ခဲ့ပါသည် ။

တွေ့ဆုံကြဖူးတာ လေးငါးကြိမ်မျှသာရှိခဲ့ပေမဲ့ ဂိမ္ဗာန် စိတ်ထဲက သွေးသားရင်းချာလို ခံစားမိ၏။ ဒီမိသားစုရဲ့ ဘဝလေးထဲ

ဝင်ရောက်ရမှာ ကျေနပ်ဂုဏ်ယူခဲ့ဖူး၏။

အခုတော့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းချင်သလိုလို ခံစားနေရသည် ။

“သမီး နွေဂိမ္မာန်လေးက ပိန်သွားသလိုပဲဟေ့”

ဦးဝေဟင်က အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ခင်မင်ရင်းနှီးစွာပြောတော့ ဂိမ္မာန် ယဲ့ယဲ့လေးပြီးရင်း

“ဟုတ်ပါတယ် ဦး၊ အခုတလော သမီးအလုပ်တွေ ပင်ပန်းနေလို့ ပါ၊ အအိပ်အစားလည်း မမှန်လို့ ပါ”

“ကျန်းမာရေးထိခိုက်အောင် အလုပ်တွေမပိစေနဲ့ လေ သမီးရဲ့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦး၊ ရှုံးပွဲတွေက ငြင်းရခက်တဲ့ လူတွေ ဖြစ်နေတာရယ်၊ ကြော်ငြာကိစ္စတွေနဲ့ တခြားလူမှုရေး အလုပ်လေးတွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးသွားတဲ့ အချိန်မို့ပါ”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ၊ ဂိမ်လေး မေမေကလည်း သိပ်နေမကောင်းဘူးလေ”

နွေမြတ်ကောင်းက ဝင်ပြောတော့ ဦးဝေဟင် ခေါင်းညိတ်ရင်း

“ဟုတ်လား သမီး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ကြကွ၊ သမီးကိုတော့ သိပ်ပြောစရာမရှိပါဘူး၊ သမီး ရထားတဲ့ ဆုတွေ မနည်းပါလား၊ အားကစားလည်း ထူးချွန်တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ ဒီနောက်ပိုင်းတော့ ဂိမ် အလုပ်တွေများ နေလို့ ရေကူးဖြစ်ရုံအပြင် တခြား အားကစား သိပ်မလုပ်ဖြစ်ပါဘူး”

တိုက်ဆိုင်စွာ ဆုံတွေ့နေပြန်တော့လည်း စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ရင်း အမျှင်မပြတ်နိုင်ပြန်။

“သမီးတို့ ကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကွာ၊ တစ်နေ့တည်း အိမ်ပြောင်း သေတ္တာတွေ မှားကြရတယ်လို့ ၊ ဒါနဲ့ သမီးက ဘာလို့ အရင် အိမ်က ပြောင်းတာလဲ၊ သမီးတို့ လမ်းထဲ ဦး ရောက်ဖူးတယ်၊ လမ်းလည်းကောင်းတယ်၊ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ နေလို့ ကောင်းသား ပဲ သမီးရဲ့ ”

ဦးဝေဟင် ရိုးရိုးသားသား မေးတာဖြစ်ပေမဲ့ ဂိမ္မာန် ရင်ထဲမှာ နွမ်းမောသွားသည် ။ ကိုယ့်ဘက်က ခံစားချက်တွေကို ဖွင့်ပြောဖို့ ခက်ခဲနေတော့လည်း ..

“ဟို ဟိုမှာ က သမီးအတွက် သွားလာရ အလှမ်းဝေးနေလို့ ပါ ဦး”

“အေးပေါ့လေ ဒီလမ်းနဲ့ ဒီတိုက်ခန်းတွေက ကောင်းပါတယ်၊ ဦးကတော့ သဘောကျတယ်”

ဂိမ္မာန် အလိုက်အထိုက် ခေါင်းလေးညိတ်လိုက် ပြုံးလိုက်နှင့် ထိုင်နေရပေမယ့် စိတ်ကကျဉ်းကြပ်နေတာအမှန်။ ဂိမ်ကို ရက်မြတ်ကောင်း၏ ချစ်သူတစ်ဦးဟု ပင် ထင်မှတ်ကာ တရင်းတနှီး ဆက်ဆံနေကြသည် ။

တခြားသူတွေဆိုလျှင် ဂိမ္မာန် မျက်နှာလွဲ ရှောင်တိမ်းဖို့ လွယ်ပေမဲ့ ဒီမိသားစုအပေါ်မှာ တော့ ခပ်စိမ်းစိမ်း ရိုင်းရိုင်းဆက်ဆံဖို့ မဝံ့ရဲပါ။

“ဟဲ့ သားငယ်တစ်ယောက် ဘယ်ရောက်နေသလဲ”

“ရေအိမ်ထဲက ထွက်မလာသေးဘူး ထင်တယ်”

“ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်နေတယ် မမာ”

အိမ်အကူ ဒေါ်လေးမြက အခန်းထဲက လှမ်းအဖြေပေးတာမို့ နေ့မြတ်ကောင်း မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ရင်း

“ဟာ ညီလေးကတော့ လုပ်ပြီ၊ ဒီမှာ ရှင်းလင်းတာတွေ မပြီးသေးဘဲ နဲ့ ရေချိုးနေပြန်ပြီ”

ဂိမ္မာန်ကို မတွေ့ချင်လို့ ရက်မြတ် တမင်ရှောင်နေခြင်းဟု နားလည် သည်။ ရင်ထဲမှာ တော့ ဝမ်းနည်းမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဂိမ္မာန်လည်း မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ဖို့ မဝံ့ရဲပါ။

မနက်က ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ရသော ရက်မြတ်၏ အမုန်းတရားတို့ ပြည့်နှက် နေသော မျက်ဝန်းတွေကို မမေ့သေးပါ။

“သမီး ပြန်ပါဦးမယ် အန်တီမာ”

“ဟင် ပြန်တော့မှာ လား၊ သားငယ်နဲ့ မတွေ့တော့ဘူးလား”

“မေမေ့သားက ရေချိုးရင် တမေ့တမောနဲ့ ၊ ဂိမ်းလေးမှာ က မမာတဲ့ အမေကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ရတာ”

နွေမြတ်ကောင်း ဝင်ပြောတော့မှ ဒေါ်သက်မာနားလည်စွာနှင့် ခေါင်း ညိတ်ရင်း

“အင်း အင်း ဟုတ်သားပဲ သမီး၊ အန်တီတို့ က တနင်္ဂနွေနေ့ အိမ်တက်လုပ်မှာ နော်၊ ထောပတ် ထမင်းဖြစ်ဖြစ် ကြက်ဆီထမင်းဖြစ်ဖြစ် ကျွေးဖြစ်မယ်၊ သမီးတို့ မေမေကိုတော့ နောက်မှ လာဖိတ်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမာ၊ ဂိမ်းတော့ မေမေ နေမကောင်းလို့ အိမ်တက် မလုပ်ဖြစ်တော့ဘူး၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုပဲ ဆွမ်းပို့ပေးလိုက်တော့မယ်”

ဂိမ္မာန်စကားကို ဦးဝေဟင်က ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံသည်။

“ကောင်းတယ် သမီး၊ မလုပ်လည်း ရပါတယ်၊ ကုသိုလ်အလုပ်တစ်ခုပြုဖြစ်တာပဲ ပြီးပြီပေါ့၊ သမီးမေမေလည်း နေမ

ကောင်းဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ အမေက ဘာဖြစ်တာလဲ သမီး”

“မေကြီး ရောဂါက စုံနေတာပါပဲ ဦးရယ်၊ နှလုံးအခံလည်း ရှိတယ်၊ တီဘီဆန်ဆန်လည်း ဖြစ်နေတယ်၊ လူကလည်း နဂိုက ပိန်ပိန်ဆိုတော့ သွေးအားက နည်းချင်တယ်၊ အအိပ်အစားပျက်တော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

“တီဘီဆန်ဆန်ဆိုတော့ တီဘီဆေးတွေ သောက်နေရသလား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီအတွက် မေကြီးကိုယ်တိုင်လည်း သူ့အားငယ်စိတ်နဲ့ သူ ဘယ်မှ သိပ်မသွားဖြစ်ဘူး၊ အလှူမင်္ဂလာတွေလည်း မသွားဘူး။ လူကြားထဲဆို ရှောင်တယ်လေ”

“မဟုတ်တာဘဲ သမီးရ၊ တီဘီဆိုတာ အခုခေတ်မှာ စနစ်တကျ ကုသစောင့်ရှောက်ရင် ပျောက်ကင်းတဲ့ ရောဂါပဲ၊ ဘာမှ ကြောက်စရာ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး”

“ဟုတ်တယ် သမီး နေတတ်ထိုင်တတ်ရင် ဘေးလူလည်း မကူးစက်ပါဘူး၊ အဲဒီအတွက်နဲ့ တော့ အန်တီတို့ အိမ်ကို မဝင်ရဲမထွက်ရဲစရာမရှိဘူးနော်၊ သမီး အမေကိုလည်း အားပေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီမာ”

တကယ်ကို ရိုးသားဖြူစင်ကာ စိတ်သဘောမြင့်မြတ်သည့် မိသားစုကို ဂိမ္ဗာန် ဆုံတွေ့နေရခြင်းပါပဲ။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ထိုအတွက် ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းမိ၏။

နွေးထွေးချစ်ခင်စရာ မိသားစုဘဝလေးထဲကို ဂိမ္ဗာန် ဝင်ရောက်ချင်ခဲ့ဖူးသည် ။ ပြီးတော့ ထိုအခြေအနေထဲက ပြေးထွက်ခဲ့မိတာလည်း ဂိမ္ဗာန်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်ခဲ့သည် ။

ထို့အတွက်တွေးမိတိုင်း ရင်ထဲမှာ ခံစားရသည် ။ ဒါတွေကို ရက်မြဲ

တ်ကတော့ ဘာမှ သိရှာမည် မဟုတ်။

ဖြေရှင်းပြလို့ မရနိုင်သောအကြောင်းတွေကို ဂိဇ္ဈာန်ရင်ထဲမှာ ပဲ ခံစားရင်း သိုဝှက်ထားရမှာ ပဲ ဖြစ်သည် ။

ကိုယ်တိုင်မှန်သည် ထင်ကာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီ။ နောင်တလည်း မရချင်ပါ။ ဖြစ်သင်ဖြစ်ထိုက်သော အရာတစ်ခုဟု ပဲ သတ်မှတ်ထားခဲ့၏။

ထို့အတွက် ရက်မြတ်၏ အမုန်းတရားတွေ ကြီးမားခါးသီးနေခဲ့လျှင်လည်း။

ဂိဇ္ဈာန် ရင်ဆိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါမယ် ရက်မြတ်ရယ်။ အချစ်ဆိုတာ ပိုင်ဆိုင်ရယူမှုတစ်ခု သက်သက်မဟုတ်ပါဘူး၊ ပေးဆပ်စွန့်လွှတ်ရတာလည်း အချစ်ပါပဲ။

ဒါကို ရက်မြတ် နားလည်နိုင်မယ်ဆိုလျှင်....။

*

အခန်း (၃)

“မေမေရေ သား သွားတော့မယ်”

အိမ်ရှေ့အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ပြီး မေမေ့ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်တော့ အခန်းထဲက မေမေ လှမ်းပြန်အသံပေးသည်။ ။

“အေးအေး သား တံခါးပြန်စေ့ခဲ့”

သူ့ အလုပ်ဆင်းရသော ကုမ္ပဏီက ဒီကွန်ဒိုတိုက်ခန်းနှင့် မှတ်တိုင်တစ်တိုင်စာလောက်ပဲ ဝေးပါသည်။ ။ လမ်းလျှောက်သွားလျှင်တောင် ငါးမိနစ်သာသာလောက်ပဲ လျှောက်ရသည်။ ။

ဒါကြောင့်လည်း ဒီကွန်ဒိုခန်းကို သူ သဘောကျမိတာဖြစ်သည်။ ။ ဖေဖေဝယ်မည်ဆိုတော့ ဝယ်ပါဟု သူ လိုလားစွာ တိုက်တွန်းခဲ့မိ၏။ အခုတော့ သူ တိုက်တွန်းမိတာကိုပဲ မေမေတို့ အထင်လွဲစရာဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ။

“သားကော ဂိမ်းလေးပါ မသိဘူးလို့ ပြောကြပေမဲ့ မေမေ မယုံချင်ပါဘူး၊ သားတို့ တိုင်ပင်ပြီး ဝယ်ကြသလားတောင် တွေးနေမိတာ”

နွေဂိမ္ဗာန် အပေါ်ထပ်အလွှာကို ပြောင်းရွှေ့လာတာက သူ လုံးဝမသိသော တိုက်ဆိုင်မှုဖြစ်သည်။ ။ ဒါကို မေမေနှင့်ကိုကိုတို့ လုံးဝမယုံကြည်ကြချေ။

သူ ဇွတ်ငြင်းနေလျှင်လည်း ခက်တော့မည်။ သူနှင့်နွေဂိမ္ဗာန်မေ ပြတ်

စဲသွားပြီဆိုတာ မသိသေးတော့ ရှင်းပြရခက်နေသည် ။

မနေ့ညနေက အခန်းထဲအထိ နွေဂိမ္မာန် ရောက်လာတော့ သူ အံ့သြမိ၏။ သူ့ဘက်ကလည်း မိသားစုကို ဖွင့်မပြောသေးတာ နွေဂိမ္မာန် သိရှိသွားပုံရသည် ။

ဖေဖေ မေမေတို့ ကို အလိုက်သင့်ပြောဆို ဆက်ဆံသွားတာကို သူရေချိုးခန်းထဲက ကြားနေရသည် ။ ဘယ်လိုသဘောလဲ မသိပါ။ တကယ်ဆို ဂိမ္မာန်ဘက်က သူ့အပေါ်ဥပေက္ခာပြုခဲ့ပြီးမှ ဘာကြောင့် ဖေဖေတို့ နှင့် အလိုက်သင့်ဆက်ဆံနေရတာလဲ။

တွေးရင်း ဓာတ်လှေကားရှေ့ ရပ်နေတုန်း။ lift ထဲက ထွက်လာသူတစ်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်းဆုံမိသည် ။

မျက်ဝန်းချင်းဆုံမိကြတာ တစ်ခဏပဲဖြစ်ကာ ထိုလူ သူ့ဘေးက လျှောက်ပြီး လှေကားထစ်တွေကို နင်းတက်သွား၏။ သူကတော့ ဓာတ်လှေကားထဲ မဝင်ဖြစ်သေးဘဲ လိုက်ကြည့်မိ၏။

ဘေးခွဲဆံပင်တိုတို သေသေသပ်သပ်နှင့် တည်ကြည်ရှင်းသန့် ချောမောသော ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်ကို သူကောင်းကောင်း ကြီး မှတ်မိသည် ။ ဒေါက်တာ မြင့်မြတ်သူ။

သူ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသော ပီဇာမုန့်ဘူးလေးက နွေဂိမ္မာန် ကြိုက်သော မုန့်ပါပဲ။

ဒေါက်တာမြင့်မြတ်သူက ဂိမ္မာန်အတွက် ဝယ်လာတာဖြစ်လိမ့်မည်။ ရုပ်ရည်က ချောမောသလို ဂုဏ်ဒြပ်ကလည်း မြင့်သည် ။ ပိုင်ဆိုင်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာကလည်း ကြီးမားသည် ။

မိဘနှစ်ပါးက ချမ်းသာကြွယ်ဝကာ တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သ

ည့် ဒေါက်တာမြင့်မြတ်သူ ပိုင်ဆိုင်သည့် အထူးကုဆေးခန်းကြီးကလည်း သတင်းမွှေးသည် ။

ဒါတွေကြောင့် နွေဂိမ္မာန်မေ သူ့ကိုဖြတ်တောက်ကာ ဥပေက္ခာပြလိုက်ခြင်းကိုတော့ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ခံရခက်ပါသည် ။ ကြည့်ရတာ တည်ကြည်ခန့်ညားသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်က နွေဂိမ္မာန်မေဆိုသော မိန်းကလေးမှာ ချစ်သူရည်းစားရှိမည်ဟု တောင် ထင်ပုံမရပါ။

ဒေါက်တာမြင့်မြတ်သူလို လူတစ်ယောက်ကလည်း သူများ ချစ်သူကို သိရက်နှင့် လုယူသူတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်။

တရားခံက ဒီဆရာဝန် မဟုတ်ပါ။ နွေဂိမ္မာန်သာလျှင်ဖြစ်သည် ။ တွေးရင်း ရင်ထဲက ဆစ်ခနဲ နာကျင်ကာ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားမိတုန်း အပေါ်လွှာက အသံတွေကို သူကြားသည် ။

“အခုထိ ဘဲလ်မတပ်ရသေးဘူးလား နွေလေး”

အသံဩဩနှင့် ကြည်ကြည်လင်လင်က သူ့ရင်ကို အပ်ဆူးတွေနှင့် ထိုးဆွနေသလို ခံစားရသည် ။

ခေါ်ပုံက နွေလေးတဲ့ ။ ကဗျာဆန်လွန်းလိုက်တာ။ သူတို့ ဘယ်တုန်းကစတွေ့လို့ ဘယ်တုန်းကများ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သွားကြတာလဲ။

သူနှင့်ဂိမ္မာန်တို့ ပြတ်တောက်ခဲ့ကြတာဖြင့် နှစ်လသာသလေးပဲ ရှိသေးသည် ။

မုန်းပါသည် ဆိုမှ မနာလိုဝန်တိုမှုတွေက ဘာကြောင့် ရင်ထဲကို ဝင်ရောက်လာရသည် မသိ။ တကယ်ဆို သူ့အခြေအနေ၊ အနေအထားက ဝန်တိုရမည့် အခြေအနေ မဟုတ်တော့ပါ။

နားထဲမှာ စွဲထင်နေဆဲ ဂိမ္မာန်စကားတွေက နာကျင်စွာ စွဲမြဲနေဆဲရှိ

သည် ။

“ရက်မြတ် သံသယတင်နေတာအမှန်ပဲ၊ ဂိမ်နဲ့ ဒေါက်တာ မြင့်မြတ် သူက မရိုးသားခဲ့ဘူး။ သူက ဂိမ်ကို အရင်ကတည်းက ပရိပို့စ်လုပ်ထားခဲ့တာ၊ ဟိုတစ်ရက်ကပဲ ဂိမ် ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့ပြီးပြီ။ ဂိမ်လို မိန်းကလေးအတွက် ဒေါက်တာမြင့်မြတ်သူလို ယောက်ျားနဲ့ မှ လိုက်ဖက်ညီနိုင်မယ်လေ”

“ဂိမ် မင်း မင်း သစ္စာမဲ့လှချည်လား”

“ကြိုက်သလို စွပ်စွဲနိုင်တယ် ရက်မြတ်၊ ရက်မြတ်ကို ဂိမ်ဘဝလမ်းကြောင်းပေါ်က ရှင်းထုတ်လိုက်ပါပြီ”

“တောက်”

အတိအလင်း ပြတ်သားစွာ ဝန်ခံခဲ့သော နွေဂိမ္မာန်စကားကြောင့် သူနာကြည်းရသည် ။ ခံပြင်းပေါက်ကွဲခဲ့ရသည် ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မာနတွေ နင်းချေခံရခြင်းထက် အချစ်ကိုစော်ကားခဲ့ခြင်းက ခံရပိုခက်သည် ။

တကယ်ဆို ရက်မြတ်ကောင်းဆိုသော သူ့အခြေအနေအဆင့်အတန်းက နိမ့်ကျနေတာ မဟုတ်ပါ။

ဖေဖေ မေမေတို့ အသိုင်းဝန်းနှင့် အရှိန်အဝါက ကြီးမားပြီးသားဖြစ်သည် ။ ပြီးတော့ ဂုဏ် အဆင့်အတန်းက မြင့်မြတ်ကြီးမား၏။ ချမ်းသာပြည့်စုံမှုမှာ ဒေါက်တာမြင့်မြတ်သူကို မသာလွန်းတောင် မနိမ့်ပါးခဲ့ပါ။

အစိုးရရုံးမှာ အရာရှိကြီးဆိုသော ဂုဏ်ပုဒ်နှင့်အတူ ဖေဖေ၏ ရိုးဂုဏ်သတင်းက အားလုံးလေးစားကြည်ညိုသည် ။ မိသားစုစီးပွားရေးအတွက်

က်လည်း ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာများ ထည့်ဝင်ပိုင်ဆိုင်ထားခဲ့သည်။ ။

သူကိုယ်တိုင် ဖေဖေ ရှယ်ယာတစ်ဝက် ထည့်ဝင်ထားသော ကုမ္ပဏီမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ။ ကိုကို နေ့မြတ် ကောင်းဆိုတာလည်း သူ့အတွက် အဆင့်အတန်းနှင့်ပြည့်ဝပြီးသူ ပါပဲ။

ဘာမှ အပြစ်တစ်စက် မရှိသော သူ့ကို နွေဂိမ္မာန် အစိမ်းဖြတ်ဥပေ ကွာပြု ထားရက်ခဲ့တာ ဘယ်လိုလောဘ၊ မာန်မာနတွေကြောင့်လဲဟု စဉ်းစားခက်သည်။ ။

အောင်မြင်စပြုနေသော အနုပညာသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ခင်ပွန်းလင်သည် ဆေးရုံဆေးခန်း ပိုင်ရှင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဟူသော ဘွဲ့ဂုဏ်ထူးတွေ ရှိစေချင်တာကြောင့်ပဲလား။

“အန်တီရော နွေ”

“ရှိတယ် ကိုသူ၊ လာလေ အိမ်ထဲဝင်ပါဦး”

မကြားလိုသော အသံတွေကို ထပ်ကြားနေရပြန်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခြေလှမ်းတွေ မရွေ့နိုင်ဘဲ ထပ်နားစိုက်နေမိပြန်ပါသည်။ ။

“နွေလေး ညကအိပ်ပျော်ရဲ့ လား ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်နော်၊ ကဲ လာ အန်တီဆီသွားကြရအောင်”

ယုယကြင်နာရိပ်တို့ လွှမ်းနေသော ဒေါက်တာမြင့်မြတ်သူ စကားသံ အဆုံးမှာ တံခါးပိတ်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသည်။ ။

သူ့ရင်ထဲမှာ ပူလောင်သော ဝေဒနာနှင့်အတူ နာကျင်စိတ်က စူးစူးနစ်နစ် တိုးဝင်နေစေ၏။

စူပါမော်ဒယ်၊ ကြော်ငြာသရုပ်ဆောင် နွေဂိမ္မာန်မေ၏ သိက္ခာအတွ

က်ဟု ဆိုကာ ဂိမ္မာန်က သူ့ကို အိမ်ဝင်ထွက်ဖို့ တောင် သိပ်မခေါ်ခဲ့ပါ။ သူ့
ဘက်ကလည်း နားလည်စာနာပေးခဲ့၏။

အခုတော့ နွေဂိမ္မာန်က ဒေါက်တာမြင့်မြတ်သူကို အိမ်ထဲအရောက်
ချက်ချင်းခေါ်ဆောင်လာပါလား။

အဝတ်အစားဝတ်လျှင် အမြဲတမ်း သပ်ရပ်သန့်ပြန့်ကာ စမတ်ကျန
ချောမောသော ဒေါက်တာမြင့်မြတ်သူက ယောက်ျားချင်းတောင် လေး
စားချီးကျူးလောက်တာတော့ သူ ဝန်ခံပါသည်။

ရက်မြတ်ကောင်းဆိုသော သူကတော့ မွေးရာပါလှိုင်းတွန့်ဆံပင်တွေ
နှင့်မို့ အဆင်ပြေ ကြည့်ကြောင်းအောင် ကုပ်ထောက်လုမတတ် အရှည်
ထားတတ်သည်။

အဝတ်အစားကိုလည်း လူငယ်ဆန်ဆန် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ဝတ်ဆင်
တတ်သော ဆရာဝန်နှင့် ယှဉ်လျှင် အပေအတေ ဒီဇိုင်းပုံထွက်နေသည်
လားတော့ မသိပါ။

သူနှင့်ဂိမ္မာန်က သက်တူရွယ်တူ မကွာလှပေမဲ့ ဒေါက်တာမြင့်မြတ်
သူက သူ့ထက် အသက်ကြီးသော ကိုကိုနေ့မြတ်ကောင်းနှင့် ရွယ်တူခန့်ရှိ
မည်။

အလွန်ဆုံးငယ်လျှင် တစ်နှစ်ဆိုတော့ သူနှင့်နွေဂိမ္မာန်ထက် ငါးနှစ်
ခြောက်နှစ်လောက် ကြီးနိုင်သည်။

“ဟဲ့ သားငယ် မသွားသေးဘူးလား၊ အသံတိတ်နေတော့ သွားပြီထင်
နေတာ”

“ဟို ဒီဖိနပ်က မနေ့ကမှ ဝယ်တာဆိုတော့ တစ်နေ့ကုန်စီးနိုင်မလား
တွေးနေတာပါ မေမေ”

“ဪ ဖိနပ်ပေါက်မှာ စိုးလို့ လား၊ ဒါဆိုလည်း တခြားဖိနပ်လဲစီးသွားပေါ့ သားငယ်ရဲ့ ”

“ရ ရပါပြီ မေမေ၊ သွားတော့မယ်”

သူ ဓာတ်လှေကားတံခါးဖွင့်ကာ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ မေမေ့ရှေ့မှောက်မှာ ဟန်ဆောင်နေရတာ စိတ်ပင်ပန်းလွန်းသည်။

သူနှင့်နွေဂိမ္ဗာန်ကိစ္စကြီးက ရေရှည်ဖုံးထားဖို့ မလွယ်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာ မြင့်မြတ်သူ လာနေတာကို မေမေတို့ လည်း တစ်နေ့နေ့ မြင်တွေ့သွားနိုင်သည်။

အမှန်ကို မသိသေးသော မေမေတို့ က နွေဂိမ္ဗာန် အရင်လိုပဲ ခင်မင်အရေးပေးနေတာ သူ သိ၏။ မနေ့ကတောင် ကိုကိုကပြောသေးသည်။

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကလည်း ချစ်သူရည်းစားတွေသာဆိုတယ် ကုန်ကြွေးလိုက်တာလို့ ချီးကျူးရမလိုဖြစ်နေပြီ။ ဒီလောက် အပေါ်ထပ်အောက်ထပ် နီးကပ်နေတာတောင် ဂိမ်းလေးက မိန်းကလေးမို့ အောက်ထပ်ဆင်းမလာတာ ထားပါတော့၊ မင်းက ယောက်ျားလေးပဲကွာ၊ သွားသင့်တာပေါ့၊ ဘာလဲ သူ့အမေကို အားနာမျက်နှာပူနေလို့ လား ညီ”

“မသွားချင်ပါဘူးဗျာ၊ သူလည်း မလာတာဘဲကောင်းတယ်”

သူ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာနှင့် တုံးတိတိ ပြောတော့ ကိုကိုက

“ဟ မင်းတို့ က စိတ်ကောက်နေကြတာလား၊ ဒါကြောင့် နည်းနည်းအေးစက်နေပါလားလို့ ငါ့စိတ်က ထင်နေတာ”

ကိုကိုကတော့ စိတ်ကောက်နေကြသည့် ချစ်သူတွေဟု ထင်နေသည်။
“ အမှန်ကတော့ ကိုယ့်မှာ သစ္စာမဲ့ဥပေက္ခာပြုခံခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ ”

ဒါတွေကို ဖေဖေတို့ သိလျှင် ရှက်လည်း ရှက်စရာကောင်းသည်။ ကိုယ့်သားအပေါ် သစ္စာမဲ့ပြီး ဂုဏ်ဒြပ်အရှိန်သာတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သူရွေးချယ်သွားသော နွေဂိမ္မာန်အကြောင်း ဖေဖေတို့ မသိကြသေးပါ။

သိလျှင်တော့ နွေဂိမ္မာန်ကို ဘယ်လိုသတ်မှတ်ကြမည်မသိပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့နှုတ်ကလည်း ပြောမထွက်ပါ။

ဖေဖေတို့ နှင့်နွေဂိမ္မာန် အရင်လိုပဲ အဆင်ပြေနေတာကို သူ့စိတ်က ကျေနပ်နေသလို ခံစားရ၏။

ကြာလျှင်တော့ မဖြစ်တော့တာ အမှန်။

မင်းသစ္စာမဲ့လွန်းတယ် နွေဂိမ္မာန်ရယ်။

*